
Dvě tváře Mexika: krásná země i sexuální obtěžování

Dvě tváře Mexika: krásy země i sexuální obtěžování

Studijní výjezd do zahraničí je zkušenost, kterou chce zažít téměř každý student. Většina má asi i poměrně přesnou představu, jak by měl jejich pobyt vypadat. Ne každá země ale nabízí jen pohádkové zážitky. S **Terezou Vedrovou**, studentkou mediálních studií na Fakultě sociálních věd UK (FSV UK), jsme si povídaly o tom, jaký byl půlrok v Mexiku, které ji učarovalo svou krásou, ale kde zažila také divoké stávky na škole a bála se jít v noci po ulici.

Tereza vyjela v rámci meziuniverzitních dohod na jeden semestr na Universidad Nacional Autónoma de México (UNAM), která sídlí v Mexico City a je největší univerzitou v Latinské Americe. Na Fakultě politologie a sociálních věd studovala od srpna do prosince roku 2019. Magisterské studium je na univerzitě placené, proto je ve třídách podstatně méně lidí než na bakalářském studiu. „Ve třídě nás bylo většinou pět až šest. Jedna vyučovací hodina trvala čtyři hodiny, kolikrát i bez pauzy, což mi popravdě moc nevyhovovalo. Z hodiny na hodinu jsme si měli vždy přečíst vybranou knihu a o ní pak diskutovat. Učitelé se na hodiny moc nepřipravovali, ani nijak nevedli diskuzi, spíše to nechávali na studentech,“ říká Tereza o systému výuky. Problém vidí také v tom, že učitelé neposkytovali relevantní zpětnou vazbu na písemné výstupy, která by studentům pomohla v dalších pracích.

Jedením z nejlepších zážitků ze zahraničních pobytů bývá kontakt s ostatními studenty z různých koutů světa. Tereza měla spíše opačnou zkušenost, kterou však určitě nevnímá negativně. „Ve třídě se mnou byli jen Mexičani. ‘Erasmáky’ jsem viděla na prvním welcome týdnu, kde nás bylo asi patnáct, pak jsem za celý pobyt nepotkala nikoho mimo Latinskou

Ameriku," popisuje. „Většina tzv. latinos jsou ale otevření a neuvěřitelně přátelští. Měli radost, že umím jejich jazyk, protože oni žádný jiný aktivně neumí. Kolikrát si mysleli, že u nás mluvíme španělsky. Myslím si, že si neuvědomují, jak velká část světa mluví jejich jazykem.“

Tereza už zažila tři Erasmy či meziuniverzitní výměny v Granadě, Barceloně a Torontu. Domluví se bez problémů španělsky a má i poměrně dobrou představu o tom, jak by měl takový pobyt vypadat. Ve svém vyprávění z Mexika však nemohla opominout i zážitky, které by si raději odpustila.

Stávky kvůli sexuálnímu obtěžování

„Na škole a v celém Mexiku je velký problém sexuálního obtěžování. Univerzita je obrovská, studuje tam přes 300 tisíc lidí. Kampus je vlastně takové město, včetně supermarketu a podobně. Ohledně sexuálního obtěžování bylo podáno mnoho stížností také na zaměstnance školy a učitele. Existuje i facebooková stránka, kam studentky posílají jako důkazy vyfocené konverzace v telefonu, modřiny či roztrhaná trika. Snad všude v Evropě by se to hned řešilo, ale tady s tím nikdo nic nedělá,“ krčí rameny Tereza.

Na univerzitě se sdružují silná feministická a jiná hnutí, která se především proti obtěžování snaží bojovat. Snad každý měsíc na škole probíhají stávky či demonstrace. „Radikální skupina feministek jednou školu okupovala týden. Zamkly se na kampusu a nikdo nesměl dovnitř. Já jsem pak na facebooku viděla videa, jak vyrábějí bomby, všude sprejují, zapalují ohně a podobně,“ vypráví. „Kampus byl pak úplně zdemolovaný. Souhlasím s tím, že bojují proti sexuálnímu obtěžování, ale z mého umírněného evropského pohledu používají násilí proti násilí, což je pro mě nepochopitelné. Všichni mi ale říkali, že tam pacifický styl řešení problémů nepomáhá.“

Po škole také visí plakáty zmizelých studentů, kde si může každý přečíst jejich příběh či jaké měli oblíbené jídlo. Bezpečnost v Mexiku bylo velké téma, které řešila Tereza každý den. „Osobně jsem s ničím do kontaktu nepřišla, ale zrovna Mexico City je takové epicentrum. Místní ani necítí strach, oni se do něj narodili. Nicméně ve vzduchu je strašně moc věcí, které člověk nesmí dělat. Dokonce používají při loučení frázi, která znamená "opatrně" nebo "s opatrností", jak už to mají zažit,“ vypráví Tereza.

„Lidé jsou ovšem ohromně přátelští, rychle vás pustí k sobě. Dostala jsem se na rodinné večere či setkání, kde ve mně snadno vyvolali pocit, že jsem součást rodiny. Chtěli mě ochránit tím, že mě upozorňovali na všechna nebezpečí. Neustále mi říkali: sem nechoď, tohle nedělej a podobně. Nedošlo jim ale, že se mi tak spíš strach dostane pod kůži. Pak jsem nebezpečí viděla všude a možná si ho na sebe spíše přivolávala.“

Tereza si netroufala vytáhnout na ulici mobil, nenosila šperky ani šaty. Představa jít v noci do baru nebo jít jen sama po ulici byla nemyslitelná. Úlevu poskytovaly například oddělené vagony pro muže a ženy v městské hromadné dopravě. Přesto, že Tereza postrádala pocit bezpečí, na který jsme jako Evropané zvyklí, Mexiko ji svou krásou učarovalo. „Ta země má všechno, ani nevím, jak popsat, jak je to tam krásné. Mají velké hory, pouště, jezera. Jídlo je úžasné; to jsou Mexičani, to je jejich kultura. Nebo například látky - v životě jsem neviděla krásnější látky a barvy,“ vzpomíná. „Proto je to taková škoda, ta země je úžasná, lidé jsou neuvěřitelně přátelští a dokáží se radovat ze všedních věcí. Bohužel je Mexiko zničené korupcí a nečinností vlády. O kráse Mexika bych dokázala básnit hodiny, ale nepřebije ten diskomfort, který jsem cítila. Pokud bych si měla vybrat, tak opravdu budu raději v bezpečí.“

Mexiko vhodnější pro muže?

Nakonec Tereza hodnotí výjezd do Mexika jako přínosnou zkušenost, protože podle vlastních slov každá zkušenost přinese člověku něco nového, i když je pozitivní či negativní. Pokud by ji měla srovnat s předchozími zahraničními pobyty, neobtěžovala by prý jedno pro druhé. „Mexická nátura a temperament jsou mi blízké, podle mě se místní naučili nalézt štěstí v jiných věcech než my.“

Jisté je, že Mexiko není pro všechny. „Ač nerada, musím se zamyslet nad tím, zda by pobyt nebyl jednodušší pro muže. Ženy jsou v Mexiku opravdu obrovsky znevýhodněné; šance, že se něco stane ženě je bohužel mnohem vyšší. Vlastně až teď, když jsem doma, si uvědomuji, v jakém riziku jsem byla,“ zamýšlí se Tereza. „Každý, kdo chce do takové země jet, by si měl ta rizika uvědomovat. Já jsem o nich nevěděla, mám pocit, že o nich neví nikdo, což by se určitě mělo změnit,“ dodává na závěr.